

Silmatere

Laske Lapsukesed
minu juurde tulla!

Nr. 10 • 1991

Seisin tänavanurgal ja ootasin bussi. Autosid liikus palju, enamik neist suured ja rasked masinad. Tee ei olnud selles kohas kuigi lai. Autod mööduksid kitsal kõnniteel liikujaist neid peaaegu rüvates.

Äkki tuiskas kõrvalteelt välja „Žiguli“ ja otse peateel kihutava sõiduauto ette. Kostis raksatus, pleki kolin ja klaasi purunemise klirin ning saadud löögist paiskusid mõlemad masinad nurgapealset krunti piirava võrkaia suunas.

Mööda kõnniteed tuli väike tüdruk. Kahe auto ninad suundusid otse tema poole.

Kõik see toimus vaid hetke jooksul ja peatuses seisvad inimesed ei jõudnud midagi ette võtta.

Ma ei tea, kas tüdruk ise üldse ohtu märkas — ta ei vaadanud korrakski masinate poole. Äkki ... äkki kerkis tüdruk õhku kummaliseks pikaks hüppeks ja maandus pehmelt ohutus kohas. Samal hetkel paiskusid mõlemad sõidukid raginal aeda sisse. Oleks laps endisel kohal olnud, siis ...

Pisut jahmunult, pisut üllatunudult keeras ta ümber nurga ja jätkas teed.

Ja mina teadsin — tema ingel hoidis teda.

Kas sa oled näinud inglit? Mina ei ole. Aga ma olen tundnud oma ingli olemasolu. Ta on olnud mu kõrval igapäevastes toimetustes. Ta on mind hoidnud ohtudes. Ta on kaitsnud kurjade inimeste eest. Tema hoole alla võin end usaldada igaks ööks. Tema — Taevase Isa nähtamatu saadik — on minuga kõikides mu ettevõtmistes, kui ma seda vaid soovin ja palun. Jumal on nii tõotanud.

Oma ingel on igal lapsel, ka sinul. Olenemata sellest, kas on suvi või talv, olenemata keelest, mida kõneldakse, olenemata riigist ja maailmajaost — Jumala inglid on alati oma ülesandeid täitmas. Nad kaitsvad, hoiavad ja julgustavad.

Püüa oma inglit enda kõrval märgata.

Ja kord näed sa teda! Ma ei tea täpselt, millal, kuid ma olen kindel, et just nii see läheb.

Rõõmsat ja turvalist koolivaheajaga soovides

TÄDI ANNE

*

PIIBLISALM

Sellest ajast, mil Taaniel Babülooniassa vangi viidi, oli möödunud palju aastaid. Nüüd ei olnud ta enam poisike, vaid täismees. Ta oli tark ja heasüdamlik.

Uus kuningas, kes nüüd valitses, märkas peagi, et juhtugu mis tahes, Taanielile võib ta alati loota.

Niisiis tegi uus valitseja Taanielist oma kõige lähema valitsusmehe, riigi kõikide elanike valitseja, tarkade meeste ülema, asehaldurite ja ametikandjate peamehe.

Kui Taanielist oli saanud kõikide ülem, vihastasid asehaldurid ja hakkasid mõtlema, kuidas temast vabaneda. Üks kaval ametikandja tegi ettepaneku: „Me peame leidma tema käitumises midagi halba ja kõnelema sellest kuningale.“

Kurjad mehed jälgisid Taanieli ööl ja päeval, kuid midagi laiduväärset nad ei leidnud. Ta ei valetanud kunagi, ei teinud ülekohtu, ei hilinenud iialgi. Alati täitis ta oma ülesandeid hästi.

„Nüüd ma tean, mida me teeme!“ ütles üks meestest.

„Ütle seda ka meile!“ hüüdsid teised.

„Kas olete märganud, kuidas Taaniel igal hommikul, lõunal ja õhtul akna Jeruusalemma poole lahti teeb? Te ju teate, kuidas ta siis Taeva Jumalat palub?“ küsis öel riigimees. „Ja nüüd me kirjutame niisuguse seaduse, et kui keegi kolmekümne päeva jooksul palub kedagi teist kui kuningat, visatagu ta lõvide auku.“

„Ma usun, et kuningas nõustub sellega,“ arvas keegi ametikandjatest. „Tal ei tule Taaniel meeldegi ja ta kinnitab seaduse!“

Vürstid naersid heameelest: „Nüüd visatakse Taaniel lõvide ette!“

Siis kirjutasid mehed seaduse, tormasid kuninga ette ja ütlesid:

„Oo, kuningas, me soovime sind austada. Me oleme kirjutanud seaduse, et kui kolmekümne päeva kestel keegi palub ühtki jumalat peale sinu, oo, kuningas, heidetagu ta lõvide auku.“

Kuningas oli rahul. Talle toodi vaha, teenija kandis selle paberile, kuningas vajutas sellesse pitsat-sõrmuse ja nii oligi seadus kinnitatud.

Käskjalad saadeti rahvale uut seadust ette lugema.

„Kuulake! Kuulake!“ hüüdsid kuninga teenrid tänavail. „See,

LÕVIDE AUGUS

kes kolmekümne päeva jooksul kummardab või palub mis tahes jumalat peale kuninga, heidetakse lõvide auku.“

Isad ja emad seisatusid kuulama. Poisid ja tüdrukud seisatusid kuulama. Taanielgi seisatus kuulama uue kummalise seaduse lugemist.

Kurjad ametimehed ruttasid Taanieli maja juurde. Nad jälgisid hoolega akent, mille Taaniel alati palvetamise ajaks avas. Nad nägid oma peidupaigast Taanieli tulemas ja majja sisenemas. Kas ta avab akna, et palvetada, või mitte? Võib-olla ta palvetab täna oma toas salaja? Või ta ei palveta üldse kolmekümne päeva jooksul? Ametnikud ootasid kannatamatult.

Ja siis ...

Taanieli toa aken avanes. Mehed nägid, kuidas Taaniel põlvitas otse akna ees, ja kuulsid teda palumas Taevast Isa.

Nad ei mallanud oodata, kuni Taaniel palve lõpetab ja aamen ütleb. Võidurõõmsalt kiirustasid riigiametnikud nähtust-kuuldust oma mõttekaaslastele jutustama. Üheskoos mindi sellest kuningale teatama. Nad olid rõõmsad oma edu üle: nüüd visatakse Taaniel lõvide ette, nüüd saavad nad lõpuks ometi temast lahti.

Kuningas oli kurb, väga kurb oma sõbra Taanieli pärast. Ta oli õnnetu, et ta oli kinnitanud niisuguse halva seaduse.

Valvurid tõid Taanieli lõvide augu juurde ja kivi lükati suult ära. Lõvid olid väga näljased ja

mõirgasid nii, et maa värises.

Siis haarati Taanielil kätest-jalgadest ning ta visati auku kohutavate lõvide sekka. Kivi aga pandi oma kohale tagasi.

Ootamatult jäi kõik vaikseks. Lõvid ei mõiranud, maa ei värises. Ühked asehaldurid ja ametnikud aga vaatasid üksteisele otsa ja muigasid. Nad olid vabad Taanielist. Nad olid kindlad, et mitte kunagi ei näe nad enam seda tülikat meest.

Kuid kuningas nuttis.

Päevast sai öö, kuu hakkas paistma ja tuhandaks tähed vilkussid tumedas taevas. Kuningas aga ei saanud magada. Ta ei söönud ega joonud. Ta ei tahtnud muusikat nautida. Aeg-ajalt kuulatas ta väljast tulevaid hääli. Tavaliselt lõvid mõirgasid öösiti, kuid täna olid nad täiesti vait.

Järgmisel hommikul, niipea kui taevas heledamaks muutus, saatis kuningas sõdurite järele ja kiirustas lõvide augu juurde. Sõdurid lükkasid raske kivi augu suu pealt ära. Kurvalt hüüdis kuningas alla: „Oo, Taaniel! Kas sinu Jumal, keda sa teenid, on võinud sind päästa lõvide käest?“

Kas Taaniel vastab? On ta veel elus?

Alt sügavusest kostis Taanieli rahulik hää: „Kuningas elagu igavesti! Minu Jumal on läkitanud ingli ja sulgenud lõvide suud, nii et nad ei saanud mulle midagi halba teha.“

Nüüd muutus kuningas rõõmsaks. Ta käskis sõduritel Taaniel otsemaid august välja tõmmata. Valvurid heitsid kõie ja vaevalt oli Taaniel üles saanud, kui taas hakkas maa lõvide mõirgamisest värisema.

Taanieli riietel polnud ainsatki rebitud kohta. Tema kätel polnud lõvikäpa jälgi ega näol kriimustusi.

*

Samuti kui Jumal saatis palju aega tagasi oma ingli sulgema lõvide suud ja hoidis Taanieli puutumatusena, on ta lubanud läkitada oma ingli tänagi kaitsma igaüht, kes Teda armastab.

Oma Raamatus on Jumal kirjutanud nii:

JEHOOVA INGEL LÕÖB LEERI ÜLES NENDE ÜMBER, KES TEDA KARDAVAD, JA PÄÄSTAB NAD.

(Laul 34,8)

Kas sina armastad Teda?

Kas sulle on kunagi öeldud: kui sa suureks saad, võid teha seda ja teist, võid õuest kaugemale minna, hilise tunnini väljas olla ja kõiki asju ise otsustada! Kui sa suureks saad ...

Nii on tavaks öelda. Jeesus aga keeras kõik justkui pea peale. Ta sõnas: „Kui te ei saa laste sarnaseks, siis te ei pääse taevariiki.“

Kas vaid lapsed pääsevad taevariiki! On's lapsed kõige targemad! Jutustan teile lookese.

SUUR JA VÄIKE

Elas kord suur ja võimas kuningas, kes valitses suurt ja võimsat riiki. Kuninga alamatest tunti kahte — Suurt ja Väikest. Suur oli suur ja Väike oli väike, sellest nimedki. Neid nähti aina üheskoos.

Ühel päeval ütles Suur: „Tahan kuningaga tuttavaks saada.“

Väike: „Hea mõte! Lähme siis kuninga linna!“

Suur: „Pea nüüd pea! Selleks tuleb valmistuda.“

Ja Suur valmistus. Ta muretses uued riided. Ta luges raamatuid kombekast käitumisest. Üks raamat oli eriti tähtis: „Kuidas kõnetada Tema Majesteeti Kuningat“. Suur hankis soovituskirjad tähtsatelt isikutelt. Ta oli valmis.

Väike: „Ammu oleks aeg!“

Suur: „Mida sina tegid, Väike? Kas valmistusid hoolikalt?“

Väike: „Jaa! Mängisin ja ehitasin maju, ronisin puude otsa ja ujusin, ratsutasin ja sõin õunu ja mürsin sõpradega.“

Suur: „Armas aeg!“

Nad rändasid kuninga linna. Väravas ütles Suur: „Jää siia. Mina lähen esimesena. Sina oled liiga väike. Mina juba tean, kuidas linnas käituda.“

Suur läks. Ta kõneles kuningaga, aga ei märganudki, et kuningal on rõõmsad silmad, et ta on sõbralik ja hea. Suur oli liiga hõivatud enese kontrollimisest. Ta andis mõista, et ta oskab üht-teist ja kui kuningas vajab tema teenid, siis ...

Suur ruttas linnast välja nii pea

kui sai. Ta higistas erutusest ja tundis end hirmus väsinuna.

Väike: „Kas kuninga linnas oli ka vahva?“

Suur: „Kuidas nii — vahva? Kas kuninga juures peab siis v a h v a olema?“

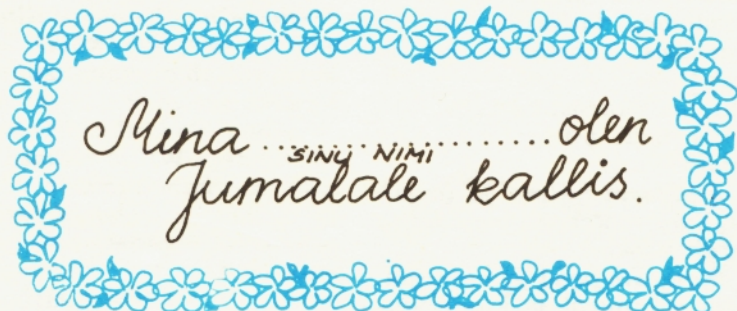
Väike: „Muidugi mõista! Nüüd on minu kord.“

Vähe aja pärast hiilis Suur talle järele. Ta oli veidi rahutu — Väike ehk ei oska kuninga juures käituda. Ja mida ta nägi! Väike istus kuninga süles ja mõlemad naersid. Väike kallistas kuningat ja ütles: „Sinu juures on hea. Tulen teinegi kord. Nägemiseni!“

Suur: „Mida sa endale lubad, Väike! Kas siis nii ollakse kuninga juures!“

Väike: „Mina olen kõigest mina. Aga tema on minu kuningas! Olen tema laps. Ta teab minust kõike. Tema valitseb ja armastab mind, kujuta ette! Kui ma teda nägin, valdas mind ülevoolav rõõm. Taipad?“

Gunborg Lindquist jt.

TULE-VALVES

Oli öö. Vahetevahel piilus kuu pilvede vahelt. Tiina tõusis ja tonksas Annat vastu külge.

„Ärka, nüüd on sinu valvekord.“

„Tulen, tulen,“ ümises Anna uniselt ja ronis vastumeelselt soojust magamiskotist välja. Kõige meelsamini oleks ta sellesse soojusesse tagasi pugenud. Ta ohkas ja sättis ennast puurondile istuma.

Tuli loitis ja rammestas mõnusalt. Anna sulges silmad ja lasi rammestusel jalgedesse vajuda. Kohe-kohe avab ta taas silmad. Üsna kohe, ta vaid ... ja vajus meeldivasse teadmatusse.

Äkki Anna virgus vaiksest rebestavast hüüdest. Ta vaatas plekk-kaminat ja märkas seda Kaisa poole kalduvat. Kärmeisti haaras ta halu, proovis kaminat õigeks lükata ja äratas siis laagri juhataja Liisa. Liisa sai kamina jälle õigesse asendisse.

Keegi tüdrukutest ei ärganud. Oht oli möödas. Kuid hüüd — oli see temast endast või hüüdis keegi teine, seda ta ei teadnud. Ükspuha. Ta tänas Jumalat, et kogu telk oli päästetud õnnetusest.

Anna ohkas, äratas Kaisa ja pugese oma kotti.

Ometi ei saanud ta und. Mõtted keerlesid juhtunu ümber. Just eile oli räägitud valvamisest. Anna püüdis meenutada, mida kõike Liisa oli neile jutustanud. Igaüks luges sobiva piiblisalmi.

Unesegasena tuletas Anna oma salmi meelde: „Jääge kindlasti palvesse ja valvake palves tänuga.“ Just nii see kõlas.

Anna ristis käed ja temas löid kumisema õhtul õpitud laulu sõnad: „Issand, ööl ja päeval tänan Sind nüüd ma, sest ma tean, et ikka valvel oled Sa.“

Peagi uinus Anna kindla veendumusega, et Jumal oli neid kaitsnud.

Marja Lehtinen

WILLIE JA MINA

Ma ei teadnud Williest kuigi palju. Ta elas siinsamas, üle mäe ja oli minust tublisti noorem. Pealegi pidasin teda räpaseks tüübiks. Kui ta kord nädaldas oleks vannis käinud, oleks see välja paistnud. Ma kahtlen, kas ta üldse teadis, mis on kamm. Willie kuulus selliste poiste hulka, kes toovad ümbruskonnale halba kuulsust.

Ta toppis oma nina kõikjale ja arvatavasti selle pärast kihutati ta alati koju sealt, kuhu ta ka ei oleks ilmunud. Ei, ta ei sokutanud ennast kellegi sappa, ta lihtsalt oli kohal. Ka seekord, kui Klinesitel paigaldati basseini.

Nii põneva töö juures on igati normaalne juures kõõluda. Aga kui töö lõpetati, basseini veega täideti ja piirdetara taas paigaldati, oleks olnud kombekas lahkuda. Willie aga seda ei teinud.

Me elame kohe Klinesite kõrval. Ma pügasin parajasti muru ja nägin Williet tundide kaupa seal seismas. Klinesid läksid tuppa lõunale, aga Willie jäi taha taha passima. Järgmisel päeval kõik kordus. Ta oli kohal iga päev, kui just ei sadanud.

Ma ei saanud Klinesitele pahaks panna, et nad Williet sisse ei kutsunud. Nad olid ju nii korralikud! Nende lapsedki nägid välja, nagu käiksid nad kaks korda päevas vannis. Laste juuksed paistsid alati korralikult kammitud olevat ja söögikordadeks hüüti neid sisse. Williet, nagu näis, ei oodatud koju, ka mitte söögiaegadeks.

Kui Klinesid sõitsid puhkusele, maksid nad mulle, et ma nende koera toidaksin ja et nende varal silma peal hoiaksin. Nii ma siis õppisingi Williet tundma.

Oli päikesepaisteline hommik. Toitsin Trooperit, käisin temaga jalutamasa ja sisenesin majja vaatamaks, kas kõik on korras. Kui ma väljusin, istus Willie basseini kõrval ja libistas kätt mööda vett. Ta ei märganud mind. Ta rääkis erutatud toonil: „Willie Sechrist, maailmameister sukeldumises, hüppele!“

Mu vari langes veele ja purustas Willie uneluse: „Mida sina siin teed, Willie?“ Võite

arvata, et mu hääl ei olnud eriti sõbralik.

„Ei midagi.“ Ta tõmbas käega läbi vee.

„Klinesid ei taha, et keegi omapäi nende aias hulgub,“ ütlesin ma. Willie ei liigutanud ennast. Näis, nagu kuuluks ta aia ja basseini juurde.

„Hea küll, tule nüüd. Ma pean värava sulgema.“ See mõjus. Willie astus välja ja kui ma värava lukustasin ja koju suundusin, järgnes ta mulle. Ma ei öelnud midagi. Arvasin, et ta pöördub oma teed.

Kui ma autokuuri avasin, et oma jalgratta kallal toimetada, selgus, et Willie on kohal nagu vana vaskvieline.

Kirikukellad kuulutasid linnale pärastlõunat. „On aeg lõunastada, Willie,“ ütlesin liivapaberit kõrvale pannes ja raputasin pükstelt tolmu.

„Kas tahad, ma nühin seni, kui sa sööd?“ pakkus Willie.

Pühkisid käed kaltsu sisse puhtaks. „Mine parem koju sööma!“

Willie raputas pead ning korjas liivapaberi üles. „Sa ju tahad siit kogu roostet maha saada. Eks?“

Noogutasin. „Seda küll. Aga kas sa siis näljane ei ole? Kas su ema sind ei oota?“

Willie kehitas õlgu. „Ema magab veel.“

Nüüd oli minu kord üllatuda: „Lõuna ajal? Aga isa või keegi teine? Kas sul ei ole kindlat päevakorda?“

Willie jätkas ratta puhastamist. „Mul ei ole isa. Vanaema magab arvatavasti ka.“

Pühkisid käsi edasi. Ebaviisakas oleks olnud lasta teda garaažis oodata, kuid mina olin nälja pärast kokku kukkumas. Mida teha? Kas ta siis tõesti vihjest aru ei saa?

„Ma pean minema lõunat valmistama,“ laususin otse. Ta vaatas üles: „Kas sinu ema ka magab?“

„Ei, mu vanemad on tööl.“

„Kas nad töötavad ka baarides?“

Kortsutasin kulmu ja laususin: „Ema töötab haiglas ja isa sisustab kööke.“

Vangutasin pead ja sisenesin. Avasin supipurgi ja kummuta-

sin selle sisu potti. Kui ma leivale majoneesi määrima hakkasin, meenus Willie. Ta on tõepoolest täielik nuhtlus, mõtlesin vastikusega. Ime siis, et kõik teda ... Aga kuhu? Koju? Keegi ju ei oota teda seal!

Kuni supp soojenes, tuhnisin ema õmblustoa kastides. Panin vannituppa uue käteräti. Puhta särgiga varustatud, astusin uksele ja hõikasin: „Hei, Willie, kas tahad pisut suppi?“

„Okay!“ hüüdis Willie vastu.

„Siis mine vannituppa ja tee ennast korda. Pane see minu särk selga, sa võid selle endale saada,“ ütlesin ma.

Ta naeratas ja see naeratus jäigi ta näole püsima. „Sobib!“ lisas ta õnnelikult.

Kööki sisenes juba hoopistükis teine poiss. „Kas sa kraanikausi ka puhtaks pesid?“ küsisin temalt. Ta noogutas ja ulatas mu kammi tagasi.

„Jäta endale. Kas sulle meeldivad juustu-majoneesileivad?“

Willie kehitas õlgu, nagu ta ei teaks, misasi on majonees või juust.

„Pole viga, küll nad meeldivad,“ püüdsin piinlikku olukorda päästa.

Istusime Williega lauda. Supp auras kaasikestes. Ta võttis võileiva ja oleks selle vist alla kugistanud, kui poleks märganud minu viivitust.

„Me peaksime toidu eest Jumalat tänama,“ ütlesin.

Willie langetas pea, kui ma tänu ütlesin, kuid ta vaatles mind kogu söögipalve aja. Ma lõpetasin, aga Willie näis veel minu märguannet ootavat. Kui ma võileiva võtsin, võttis tema ka. Ta oli vähemalt kiire õppust võtma.

„Miks peab toidu eest Jumalat tänama?“ küsis ta täis suuga. „Sina ise ju valmistasid selle.“

See hakkas närvidele käima. Püüdsin selgitada: „Jumal annab meile kõike ...“

„Nojah, aga kui sina ei oleks mulle süüa andnud, ega siis Jumalgi ...“ üritas Willie uuesti.

Ohkasin. „Kuule Willie. Jumal on see, kes kõike annab. Meist sõltub andide kasutamine. Näiteks see särk ...“

„Ahaa! Sa kinkisid vaid särgi edasi,“ tegi Willie rõõmsa avastuse. Ma hammustasin võileiba ja noogutasin. „Just nii. Me peame teisi aitama sellega, mis meil on.“

(Järg 6. lk.)

Sügis lähenes. Metsa-äärsele põllule külva-
ti rukis. Kahe elulaadi — metsa ja põllu puu-
tepiir jäi mu vaatluste tugipunktiks terveks aastaks,
kuni lõikuseni.

Vahetult külvi järel tegid põllule asja kaelustu-
vid. Neile oli võimatu läheneda. Rammusad linnud
tõusid tiibade plaginal lendu, tegid kõrgel taeval
all suure kaare ja kadusid metsalatvade taha. Nende
sellesuuline töö hakkas otsa saama. Jäi veel
kosuda eelseisvaks rändeks.

Esimeste tõsisemate külmadega muutus orase-
põld kangesti kütkestavaks, see tõmbas loomi
otsekui magnetiga.

Nurmkanad rajasid lume alla käike. Nii said nad
sooja, pealegi sobisid külmunud oraselibled pugu
täiteks.

Jänesed kraapisid lund laiali ja maiustasid
orasega. Metskitsed tulid õhtu eel karjas põllule ja

tegid sedasama. Mõnikord ei lahkutud isegi
päevaks. Või paljudest seda talvapäeva ongi!

Rebane sörkis põllule hiirejahti pidama. Ta
pidas lugu ka linnupraest ning kustutas mõne
ettevaatamatu jänku lahke põllu kostiliste nimekir-
jast.

Kevad lõi talvised tavad sassi. Nurmkanade
salguke pudenes paarideks, videviku hakul kostis
siit-sealt nende kutsehüüdu. Kitsekarjad lagunesid
koost, põllule tuldi nüüd väiksemate seltsingute
kaupa või koguni üksi. Jänesed kantseldasid juba
esimeste poegade pesakonda.

Mai lõpuks ja juuni alguseks kujunes külmavõe-
tud orasepõllust parimas kasvahoos rohetav
viljapõld.

Kord, kui päike hommikul ringkäigul põlluni
jõudis, kõrtelt öist kastemärga kuivatas ja edasi
rutata tahtis, hüüdis teda peenike hääleke:

TERE, KES SINA OLED?

*

Kolm-nelikümmend sammu
põllu servast oli vili maha
tallatud. Kaks punapruuni valge-
täpilist olendit katsusid tudise-
vatel jalgadel tasakaalu hoides
maailmaga tutvust teha. Nende
ema lebas siinsamas.

Eelmisel õhtul tundis kitse-
ema kehas kummalist rahu-
tust. Ta ei käinud enam ammu
põllul. Mets pakkus rikkalikku
mitmekesist toitu. Otse iseendast
leidsid jalad tuttava rajakese.
Peagi kahlas ta viljameres. Ette-
vaatlikult saledaid jalgu seades
liikus loomake kiira-käära üha
kaugemale. Kõrred kahisesid, kii-
kusid veidi ja varsti ei olnud
märgata, et keegi siit läbi läks.

Õõ möödus põllul. Aovalgus
leidis ta kastest hõbedaste kõrte
keskel pikutamas.

Rahutus looma kehas kasvas.
Korruga läbistas teda valuline
tuige. Tuige kordus. Ajapikku
muutusid tõmblused jõulisemaks.

Loom ei teadnud, mis temaga
toimub. Ta ei arutlenud: mis ma
nüüd teen ja mis ma nüüd teen.
Teda juhtis imeline loomusund,

Loojalt kehasse jäetud eksimatud
keelud-käsud.

Osa lihaseid lõtvus, osa raken-
dus sellise jõuga, et valus hakkas.
Tavaliselt suletud sünnitusteed
avanesid pikkamööda, kuni olid
valmis laia maailma pürgijaid läbi
laskma.

Valuhoog tõmbas kitseema
päris kõverasse. Ta hingeldas ja
ägises. Ühele jõulisele kokkutõm-
bele järgnes kergendus — ema
taha maha volksatas midagi vormi-
tut.

Vormitu hakkas rähklema. Ema
pöördus teda „magamiskoti“ riis-
metest vabastama. Kitseema kar-
vaudemis mokad tulid ülesande-
ga suurepäraselt toime. Tema kare
näsaline keel, mis tavaliselt vaid
toiduga tegeleb, asus pisikest
„vannitama“. Ema keel ühtaegu
peseb ja kuivatab, ergutab esi-
mest hingetõmmet tegema, äratab
lihased liikvele, virgutab uue
ilmakodaniku sisetunde.

Pisike tegi atsihhi! Ja ime mis
ime — hakkas hingama. Ja kohe-
maid tahtis ta midagi ütelda, see
kõlas hädise piiksatusega.

Ema nuhtas last ja pani
„pesumasina“ uuesti tööle. Selle

ajaga jõudis last emaga ühendav
väärt lõtvuda, temas ei olnud enam
tunda ema südame tukseid. Kitse-
ema pöördus pisut, väärt venis
peenikeseks ja katkes. Kõik. Laps
ei olnud enam osake emast.
Temast sai i s e .

Ema pingutas veel ja juba
jalule püüdlev esmik nägi, kuidas
sündis veel üks, õeke. Ema
tähelepanu koondus nüüd pisi-
preilile, nagu ei olekski maailmas
kedagi ega midagi.

Pisike puhkus kulus kõigile
kolmele ära, enne seda aga jõudis
ema „lastetoa“ korrastada (ta
sööb kõik sünnijääd ära). Kuid
ega kaua puhatud, kaks musta
ninaotsakest suundusid otsingule.

Käes! Isukas lutsutamise-matsu-
tamine tunnistas sihile jõudmist.
Üleannetu leid kippus aga suust
ära lipsama ja ninakestel tuli
uuesti otsiretkele asuda.

Päike soojendas pealtpoolt,
ema piim kõhus soojendas seest-
poolt. Vili kahises leebes tuules,
muld lõhnas, maha rudjutud kõr-
red lõhnasid ja ema lõhnas siinsa-
mas. S e e oli kõige tähtsam. Nii
hea oli olla, et rammestus tuli
peale ja silmakesed vajusid kinni.

„Tere, kes sina oled?“ virgus
vennake äkki ja jäi pisiõde
silmitsema. „Tere, kes sina oled?“
piuksus õeke vastu. „Tere, kes
sina oled?“ küsiti päikeselt ja
salapäraselt sahinalt, kui tuule-
pihk viljalatvu silitas. „Tere, kes
sina oled?“ pinniti pikakoivalist
ämblikku, sitikmusta sitikat ja
kahvaturohelist ussikest, kes para-
jasti kõrre pikkust mõõtis. „Tere,
kes sina oled?“

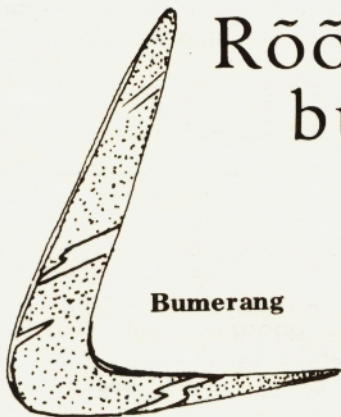
Onu K. E.

LAULUVIIS

Jumal annab linnule laulud
Sulisest kurgust
lõõritab ta lõbusat viisi
kogu päeva

Jumal paneb minu südamesse armastuse
Ta teeb mu meele vabaks ja rõõmsaks
Ta läidab mu päevad tänuga ja
kingib mulle
lauluhääle

Ruth Glover

Rõõm on kui bumerang

Kas sa tead, mis on bumerang? Kui ei, siis küsi isalt-
emalt järele.

„Ema, ema, tule vaatama!“ hüüdis Paavo mööda aasa kodu poole joostes. Ta näolt peegeldus rõõm õnnestunud viskest. Ta oli uhke täpse tabamuse pärast.

Juba ammu tahtis ta bumerangi teha. Ühest lehest leidis ta joonise ja töö kirjelduse, kuid arvas, et ennekõike kool ja alles siis muu. Nüüd olid eksamid tehtud ning kooli lõpuni oli jäänud päev.

Ema ruttas välisuksele. Ta nägi, kuidas Paavo asetaski L-kujulise papitüki puutiku otsa, nähvas sellele sõrmega ja bumerang tegi õhus keereldes suure ringi ümber Paavo ja pöördus tagasi lennu lähtepaika.

„Mis, kas ei lennanud vahvalt?“ ei jõudnud poiss kiitust ära oodata.

„Lendas, lendas,“ soostus ema ja Paavo naeratas rahulolevalt.

„Tegelikult jälgisin su katsetusi kogu õhtupooliku, kui aga vähegi aega sain,“ lisas ema. „Mulle tundus võimatu-

na, et sa ta nii lendama paned, mis sest, et oled palju raamatutes tuhkinud. Peale teadmiste läheb vaja ka oskust. Kindel, et ilma juhenditeta ei oleks sa hakkama saanud.“

Ema ruttas majja ja Paavo järgnes talle.

„Sel nädalal oli ka meil koolis bumerang,“ ütles ema.

Paavole meeldis ema koolijutte kuulata, kuid paljas mõte sellest, et nemad olid ka bumerangi teinud, ajas teda turri.

„Kas tõesti oli bumerang klassis?“ ei jäänud ta rahule.

„Jaa. Ja ma arvan, et veel parem kui sinu oma,“ jätkas ema.

„Räägi, räägi juba,“ nõudis poiss kannatamatult.

„See ei olnud tavaline bumerang. Lapsed otsustasid siitkandist mujale kolinud klassiõde kirjaga üllatada.“

„Aga bumerang?“

„Kuula edasi. Samal päeval, kui olime kirja posti pannud, tuli meile kiri — selleltsamalt endiselt klassikaaslaselt. Üllatus missugune!“

„See oli küll bumerang,“ mõõnis Paavo.

„Just nimelt. Saatsime üllatuse teele ja saime üllatuse tagasi. Ära unusta, et teistele tehtu kipub ikka tagasi pöörduma. Ära unusta.“

Ilme Nirk

Willie ja mina

(Algus 4. lk.)

Willie sõi luristades ja küsis: „Kuidas sa nii palju Jumalast tead?“

Pööritasin silmi: „Ma käin ju kirikus ja loen Piiblit. Söö!“

Willie sõi vaikides (kuid mitte vaikselt). Ta mälus lahtise suuga ja kugistas toitu, kuid ta ei küsinud enam midagi enne, kui oli lõpetanud. Ta pühkis käega suud ja küsis: „Kuidas sa seda nimetad, kui sa kellestki teisest hoolid?“

Korjasin söögiriistad kokku ja asetasin nõudepesumasinasse. „Kuidas seda ... Ma arvan, et see on kaastunne.“ Vaatasin Willie poole. Tõepoolest, ta on küllalt kena tavaline poiss. Ta võiks mulle vennaks olla. Ja korraga — ta on mu vend! Mis sest, et ta ei ole samast perekonnast, ta on Jumala laps. Ta ei ole süüdi, et ta nii räpane välja näeb, ta ei ole süüdi tingimustes, milles tal elada tuleb. Küll oleks aga minu süü, kui ma ei püüaks teda kasvõi pisutki aidata.

Pärast käis Willie tihti meie pool. Opetasin teda tööriistu ja muruniidukit käsitsema, võtsin ta kirikusse kaasa. Üks uus mure tekkis ka — Williest sai mulle peamine võistleja. Ta hakkas ükselt uksele käima ja pakkus ennast aiatööle nagu minagi. Mis sest, et ta oli kõigest 9-aastane. Willie õppis kõike kiiresti, ka naabrid õppisid kiiresti teda hindama.

Mis kõige toredam, Willie hakkas laulma kiriku noortekooris. Kui mina teda esimest korda kooriruumis nägin, tekkis soe tunne. Arvan, et temal samuti.

Betty Lou Mell

PEKKA JA VILLE

Pekka oli kaheksa-aastane toimekas mehehakatis. Tal oli nelja-aastane vend Ville, kes järgnes Pekkale meelsasti kõikjale, kuhu see läks. Pekka ei olnud sellest muidugi kuigi vaimustatud, sest tema meelest oli palju vahvama käia sõpradega palli tagumas ilma karjatamist vajava väikevennata.

Ühel päeval läks Pekka taas lähedal olevale palliplatsile. Ta vahetas riided, haaras palli kaenlasse ja oli just väravast väljumaskui kuulis ema hüüdu: „Pekka, kas sa ei võtaks Villet kaasa? Mul on palju tegemist ja ma ei saa tal silma peal hoida.“

„Mulle meeldiks rohkem üksi minna. Pealegi mängib Ville praegu kenasti tagahoovis,“ üritas Pekka vastu vaielda.

„Praegu küll! Aga see on nii vaid seni, kuni ta märkab, et sa oled ära läinud. Siis jääb minul töö tegemata. Kas sa siiski ei võtaks teda kaasa? Kindlasti on ta hea poiss. Talle meeldib väga teie mängu vaadata.“

Pekka polnud rahul, kuid teisalt sai ta ka emast aru, sest koos Villega on peaaegu võimatu tööd teha. Veidi tõredana ta nõustus:

„No tulgu siis!“

Ville oli lausa pöörane rõõ-

must, et tohtis suure vennaga kaasa minna. Austava pilguga järgnes ta Pekkale. Teised poisid juba ootasid ja mäng läks kohe lahti. Ville jälgis mängu ja innustas Pekka valjude hüüetega.

Algul oli Pekkale meelest mängupauside ajal Villet silmas pidada, kuid peagi läks mäng nii põnevaks, et haaras kogu Pekka tähelepanu. Nii unustas ta platsiveerel istuva Ville.

Kui esimene poolaeg õnnelikult läbi oli, läks Pekka sennapoolle, kus vennas oli istunud. Enda imestuseks ei leidnud ta Villet.

Hirm pigistas Pekka südant, kui vend ka mitmetele hüüdmistelekutsumistele ei vastanud.

Teisedki poisid tulid appi väikevenda otsima, kuid teda ei leitud. Nüüd vaadati juba kauge-maltki, kuid ikka tulemusteta.

Pekka oli tõsiselt mures. Ta mõtles, kuidas küll emale öelda, et oli olnud hooletu ja et Ville on kadunud.

Kui otsijate meelest olid kõik kohad üle vaadatud, istusid poisid palliplatsi servale ja üritasid veel mõnda võimalust leida. Siis ütles üks neist:

„Võib-olla tundub see ettepanek teile veidrana, kuid mis oleks, kui paluksime Jeesust appi? Olen

ise temalt kaitset otsinud ja ka abi saanud.“

„Kuidas me seda teeme?“ küsis Pekka. Tema jaoks oli teretulnud mis tahes ettepanek, kui see vaid Villet leida aitaks.

„Me võime kõik siis põlvitada ja mina võin rääkida meie murest Jeesusele,“ ütles poiss.

Möödujatele avanes üsna kummaline vaatepilt: kümmekond poissi oli palliplatsi ääres põlvili ja pead kummargil. Poisid ise ei näinud selles midagi erilist, nii süvenenult kuulasid nad sõpra. Igaüks neist ühines mõttes tema sõnadega.

Kui palve oli läbi, tõusid poisid ja mõnegi silmis helkis pisar.

„Miks te olete nii murelikud ja samas nii pidulikud?“ küsis keegi otse nende kõrval.

Poisid pöördusid hääle suunas ja nägid Pekka väikevenda uniste imestavate silmadega neid vaatamas. Pekka haaras poisikese süle ja kallistas teda kõvasti.

„Kus sa ometi olid?“

„Tolle põõsa juures mängimas. Siis aga tuli uni ja pehmel rohul oli hea magada,“ seletas Ville.

Poisid olid kindlad, et Jeesus oli kuulnud nende palvet ja hoidnud Villet halvema eest.

Matti Karvonen

Õnnistused

Lastetoa põrand mängis peitust. Tema jaoks ei olnud vist midagi lihtsamat — konstruktorijupid, ehitusklotsid, autod ja plastikloomad vedelesid lademes maas. Narivoodi alumisel korrusel aga lebasid nukud läbiseegi nukuriietega.

Sampo ja Lotta jätsid mängu katki ja kiirustasid vaatama, kuidas isa ja ema reisikotte pakivad. Hommikul oli vanaema maalt tulnud. Ta pidi jääma terveks nädalaks lapsi hoidma, kuni isa-ema on reisil.

„Huh, nüüd peaks kõik vajalik koos olema,“ ohkas isa ja tõstis kotid esikusse ootama.

„On õhtuse pesemise ja palve aeg,“ kuulutas ema ja heitis pilgu lastetuppa. „Siiski veel mitte. Kõigepealt tuleb mänguasjad kokku korjata. Muidu ei mahu siia ühtki last.“

Poole tunni pärast istusid kaks (Järg 8. lk.)

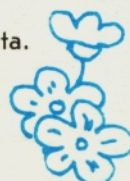
NÜÜD JUTUSTAN SULLE ...

Nüüd jutustan sulle, lapsuke,
kui kaunis on ingel taevane.
Tal kiharad kullaselt helgivad
ja tiivad on lumestki valgemad.
Mille pärast on küll
inglihulgad nii hoolsalt alati tööl?

Nüüd räägin ma sulle, lapsuke,
mis on teha neil armsatel inglitel:
kui haigestub lapsel ta ema hea,
siis ingel hoolt lapse eest kandma peab.
Selle pärast on nüüd
inglihulgad nii hoolsalt alati tööl.

Kui tänaval sammud, lapsuke,
siis saadab sind ingel taevane.
Ta käib sinu kõrval ja hoiab sind,
ta kaitse all kindlana tunned end.
Selle pärast on nüüd
inglihulgad nii hoolsalt alati tööl.

Nii meeeldi inglit näeksid sa,
kuid siin maa peal see soov jääb vist täitmata.
Kuid kord kaunil taevasel kodumaal
koos inglite hulgaga laulda saad.
Selle pärast on nüüd
inglihulgad nii hoolsalt alati tööl.

Õnnistused

(Algus 7. lk.)

puhtaks küüritud ööriides last isa-ema seltsis korda tehtud lastetoas.

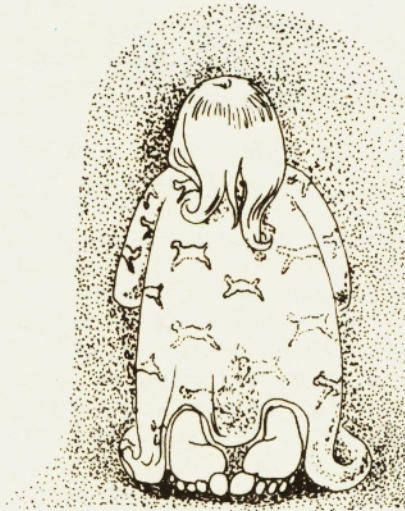
„Mul hakkab kurb,“ ütles Lotta ja peitis pea isa sülle.

„Meil kõigil on kurb. Ka mina ja isa igatseme reisil teie järele. Kuid te saate meilt postkaarte ja me helistame koju vähemalt ühe korra,“ kinnitas ema.

„Ja pealegi pole teil kodus häda midagi. Vastupidi — teil võib vanaemaga nii tore olla, et unustate mind ja ema,“ naeris isa ja tõstis Lotta pea üles.

„Igal õhtul ja hommikul palume teid Taevaisa hoolde,“ ütles ema ja silitas Sampo valevaid juukseid. „Siis me teame, et Jumal saadab inglid teid aitama ja kaitsma.“

„Kui vanaema teid tuttu saa-

dab, pange üheskoos käed risti ja paluge Jumala kaitset emale ja isale,“ soovitas isa. „Te magate rahulikult, tundes, et Jumal hoolitseb ka meie eest.“

„Aga kas vanaema teab õigeid palvesõnu?“ küsis Lotta.

„Kindlasti! Jumal mõistab-kuuleb kõikide palveid,“ rahustas ema.

„Ja kingade ...“ alustas Sampo kindlal häälel.

„Mis kingade?“ ei taibanud isa.

„Sampo mõtleb seda kingade õnnistamise palvet: „Õnnista mu kingi uusi, mis on veel küll veidi suure,“ kiirustas Lotta selgita-

ma. Väikese Sampo kingaõnnistamis-
palve tegi kõigile nalja, aga omamoodi tore oli see ka.

Siis jutustas isa: „Mäletate, kui sageli Jeesus õnnistas. Küll lapsi, küll toitu, rõõmsaid ja kurbi, haigeid ja terveid. Viimane, mida ta tegi — ta tõstis käed ja õnnistas mahajääjaid, enne kui tõusis taevasse. Õnnistuste varju on hea jääda.“

Ema asetas Sampo sõrmekesed ristamisi ja ütles: „Nüüd palume üksteist Jumala kaitse alla.“

Riikka Ahonen

E	T	O	N	A	T	S	M	L	E
R	A	A	L	D	A	S	H	U	J
T	A	K	S	M	A	D	S	A	O
I	V	R	J	A	B	I	A	S	H
N	E	B	M	T	K	S	T	M	A
U	T	U	N	T	O	K	A	I	N
S	E	G	L	E	S	T	E	R	N
L	O	L	U	U	K	A	S	U	E
T	D	I	K	S	G	E	M	L	S
A	S	G	O	M	J	I	I	R	U

Mõistatusi

Leia ruudustikust üles järgmised nimed ja tõmba neile ring ümber: AABEL ESTER JOHANNES KAIN LUUKAS MARKUS MATTEUS SAAMUEL SAKKEUS TAAVET

1.	7	31		34	3	5	32		
2.	9		8	15	11	33		6	26
3.	17					13			
4.	30	10		28					
5.		25						14	
6.	20	18		39					
7.			19						
8.			1	4					
9.	41	38		37	36				
10.		2	29						
11.		12	16					42	
12.		24				21			
13.		35	23	22					
14.		40						27	

1. Ingel, kes ilmus Maarjale. 2. Ristija Johanne-
se ema. 3. Rebeka vend. 4. Moosese
õde. 5. Mees, kellele Püha Vaim oli ilmutanud, et ta
ei sure enne, kui näeb Jeesust. 6. Mees, kes oli
lõvide augus. 7. Prohvet, kelle eesel kõne-
les. 8. Lühike mees, kes ronis puu otsa, et Jeesust
näha. 9. Juuda kuningas, kelle elupäevadele lisati
15 aastat. 10. Org, kuhu Babüloonia kuningas laskis
ehitada kuldkuju. 11. Maa, mille kuningas tahtis
Eliisat vangistada. 12. Jeesus asetati pärast sündi-
mist ... 13. Jeesuse haua ette veeretati ... 14. Jee-
sus ... maailma.

Kui olete sõnad ära arvanud ja numbritega
ruutudes olevad tähed järjekorda seadnud, saate ühe
piiblisalmi.

Ristsõna koostas Marin Strandberg Põltsamaalt

Teie kirju ootame aadressil 202400 Tartu, Sireli
3, „Silmatera“.

VIGADE PARANDUS

Eelmise lehe 5. küljel on lugu „Esimised kevade-
kuulutajad“. Selle sissejuhatuses on pealkirjast kahel
pool olevad osad ära vahetatud. Nii juhtub, kui kääri-
löikeid kleepides ei olda tähelepanelikud. Vabandame.

Tartu Seitsemenda Päeva Adventistide Koguduse infoleht. 202400 Tartu,
Linda t. 9. Toimetaja Anne Vahtramäe. Trükikoda „Kür“ Viljandis
Tellimus nr. 1602. Tiraaž 8000. Hind 30 kop.